

Els homosexuals i les esglésies

Dm, 2/03/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

Es calcula que quatre de cada cent homes i una de cada cent dones són homosexuals. Alguns ho són obertament, d'altres porten la seva homosexualitat amagada. Alguns es realitzen en el marc del seu propi sexe; d'altres ho viuen en la solitud i en el sentiment de culpa. Alguns són ateus i no tenen problemes morals; d'altres són cristians i viuen sota el judici dels seus propis germans. Tots sofreixen, o han sofert, l'estigma de la societat i, molt sovint, el rebuig de la seva pròpia família. Això, a través dels segles. També avui. Llegir els testimonis personals de molts d'aquests nois i noies que, en un moment donat de la seva vida, han descobert la seva orientació sexual diferent, és entrar en un món de dolor, d'angoixa i de tragèdia. Alguns d'ells ens parlaran de la seva por a dir-ho, fins i tot als més propers, de les seves temptacions al suïcidi, d'un camí ple d'hostilitat i d'incomprensió. Un camí en el que les esglésies, citant textos bíblics com si fossin fletxes enverinades, han contribuït a fer més difícil i dolorós.

Una constatació és que els homosexuals cristians rarament tenen problemes amb Déu; els tenen amb les esglésies o amb altres cristians. La seva afirmació: Déu m'ha fet així i Déu m'estima tal com sóc i vol que sigui feliç, ve amb una forta càrrega de raó, que desafia molts dels postulats de la doctrina cristiana més àmpliament acceptada i de les interpretacions restrictives de les dades bíbliques.

La ciència encara no té clar quin és l'origen de l'homosexualitat, però el que sí està clar és que hi ha persones que neixen amb una orientació sexual diferent a la de la majoria dels homes i dones del nostre món i que, per aquest sol fet, mereixen el nostre respecte i la nostra comprensió. Afectivament i sexualment són diferents de la majoria, però no per això deixen de ser iguals que nosaltres en l'àmplia gamma de les característiques humanes amb els mateixos drets i deures que nosaltres. I aquest és l'aspecte que les institucions polítiques europees han estat defensant: tota persona humana té dret a no ser discriminada per la seva orientació sexual. També ho han fet parcialment moltes esglésies cristianes, encara que només una, l'Església Unida de Crist als EE.UU. ha arribat a acceptar-los plenament i els ha concedit tots els drets a la comunitat cristiana, convidant "totes les persones de l'Església Unida de Crist a experimentar la lluita i la joia del viatge vers l'obertura i el reconeixement de totes les persones lesbianes, gais i bisexuals com a fills de Déu en la comunitat de la fe".

Qui són i com són els homosexuals? Són els homes i les dones que col·laboren amb nosaltres en la construcció d'aquest món tan conflictiu i contradictori que vivim. Són uns més entre nosaltres. El Col·legi de Psiquiatres Australians ha deixat ben clar que "l'homosexualitat, en si mateixa i per si

mateixa, no implica cap alteració de l'enteniment, l'estabilitat, l'honestedat o la capacitat professional". Els tenim al costat nostre a tots els nivells. A vegades ens n'adonem; d'altres, no. Però el que importa és tenir present que és un col·lectiu que sofreix molt sovint el rebuig de la societat i que nosaltres, cristians, som cridats a acollir i no a condemnar com s'ha fet molt sovint, culpabilitzant l'homosexualitat -sense fer cap mena de distincions- com un comportament adquirit que havia de ser castigat, una malaltia congènita que havia de ser tractada o un trastorn.

El que l'església no pot fer és aplicar lleis repressives o amenaces de foc etern a aquells o aquelles que han trobat en l'homosexualitat la més àmplia realització de la seva personalitat. Ser diferent dels altres no és un pecat. La Federació Protestant de França, en un document sobre la sexualitat (1975) afirma: "L'homosexualitat s'orienta cap a un parçoner del mateix sexe, i es troba entre els homes i les dones. A diferència de les perversions, no privilegia un objecte sexual parcial, sinó que reproduïx un amor i un desig que engloba tota la persona del l'altre." I ens pregunta: "Acceptem que la sexualitat no signifiqui forçosament l'alteritat sexual, i que l'amor pugui ser igualment veritable, profund, durador entre dos éssers del mateix sexe?" Són preguntes inquietants i no pas fàcils, però que ens haurien de portar a preguntar-nos "quina mena d'acolliment estem disposats, nosaltres cristians, a prestar a aquests homosexuals que són germans nostres, i que sovint la constricció social fa infeliços?"

L'església hauria de ser per a aquestes persones lloc d'acolliment, on són compresos i respectats. Nosaltres no podem canviar la situació ni els prejudicis contra els homosexuals. A nosaltres mateixos, en els nostres esquemes, ens resulta molt difícil de fer-ho i, potser, només hi entrem seriosament quan el problema el toquem de molt a prop, quan un fill o una filla, un germà o una germana, ens confessa que és homosexual. Aleshores tot és diferent. Ja no és un estrany. És un dels nostres. Aleshores podem aprendre a fer camí amb ells, en la comprensió d'aquesta situació, evitant culpabilitzar-los o condemnar-los. És temps de fer-los costat en el procés de créixer amb la seva homosexualitat. D'aquests canvis en la comprensió del problema ens en podrien parlar molts membres de l'Associació de Pares i Mares de Gais i Lesbianes.

Però, encara que no ens sigui possible canviar les actituds del món o de la religió que ens envolta, bé valdria la pena fer un esforç especial d'acolliment, però no com s'acull un malalt, sinó un amic o un germà que té problemes provocats especialment pels prejudicis religiosos o socials. D'aquesta manera aprendrem a fer camí amb ells i fer-los costat quan els altres no els respecten. Déu és amor i aquest amor de Déu no té barreres.